

[Ірен Роздобудько. Тут і тепер: роман. — К.: Нора-Друк, 2016. — 348 с.](#)

Жіноча дружба — річ неймовірна. Хтось сумнівається в її існуванні, скептично хитаючи головою, а дехто стверджує: «Це буває рідко, майже ніколи». Вона таки існує. Це нам доводить Ірен Роздобудько. Перевірена часом, відстанню, різним достатком та сімейним щастям (нещастям) подруги — вона викристалізовується в міцний камінь, зігрітий теплотою приятних стосунків. Чотири подруги: Юлія, Лара, Ельміра й Сусанна, такі різні й далекі у всьому, але такі близькі в найголовнішому — в готовності підставити плече одна одній в будь-якій життєвій ситуації, вислухати, заспокоїти, порадити й «надати крила», вдихнути життя в підбиту долею пташку-подругу, або віддати їй своє крило...

Текст «Тут і тепер» — квартет жіночих доль, це галерея жіночих образів, ніби «вихвачених» фотокамерою із міського натовпу людей. Таких жінок, як ця четвірка подруг, ми зустрічаємо (може, не помічаючи) кожного дня. Але це не означає, що вони такі сірі та непримітні. Вони — це узагальнене жіноцтво, це, власне, ми. Ірен Роздобудько лише спробувала нас з ними познайомити ближче, адже головної героїні серед них в романі немає. Жінка в різних іпостасях та ролях — ось центральна героїня. Розповідаючи про чотирьох, автор насправді розказує про одну. Про Жінку.

Прошу до галереї! Юлія (Джулія) — актриса Театру Юного глядача, дружина успішного актора, десять років грала білочок і зайчиків, а отримавши головну роль в біографічній стрічці відомого режисера про Софію Вітт-Потоцьку, здається, вперше повірила в себе, в свій талант, в своє призначення. Ельміра — кримськотатарська красуня (обличчя плакату «Крим — це Україна»), що поклала свій диплом лікаря-стоматолога на високу полицю і занурилась в хатні справи, щоб забезпечити своєму чоловікові успішному лікарю-хірургу родинний затишок. Сусанна — дружина американського бізнесмена, має великий будинок, забезпечене, але прісне життя, часом розбавлене приїздом подруг до Америки, а часом застояне в благополуччі. І нарешті, Лара — радіоведуча, глибоко поранена невдалими стосунками, яка назавжди (а чи справді назавжди?) зневірилася в чоловіках. Вона вміло балансує між свободою та самотністю, однак ризикує впасти у прірву. Ці четверо подруг за певних обставин вирішують жити тут і тепер. Адже, у своєму житті треба залишити місце й для свого життя. Не бути тінню чиеїсь персони, не захарашувати мізки чужими думками, не боятися стукати в чужі двері й, нарешті, повірити в себе. Бо віра в себе й підтримка друзів — це найголовніші рушійні сили в житті. Хай саме життя примусило зробити деякі кроки в невірному напрямку, але ще є час змінити маршрут. Дістати запилюжений диплом стоматолога з полиці, впустити в своє життя чоловіка не побоявшись довіритись йому, одягти на себе сукню Потоцької й прожити роль, організувати гурток гри на музичних інструментах для знуджених заможністю американок і просто жити тут і тепер. Позаяк потрібно цінувати моменти життя, поки вони не стали спогадами. Не проживати, а жити. Це головний меседж книги.

Роман «Тут і тепер» — це своєрідний зріз сьогодення, зроблений талановитою рукою справжнього майстра слова. Звісно, події війни на східному фронті, непорозуміння Заходу і Сходу, анексія Криму не могли не прорватися в сюжетне полотно. Це й не дивно. Адже пані Роздобудько родом з Донеччини, й ця трагедія не може не боліти авторці, як будь кому з нас. Однак ці події не захмарюють загального оптимістичного настрою оповіді. Книга надихає, спонукає рухатись у напрямку щастя й нагадує про подруг родом із дитинства, чії обличчя дивляться на нас зі старих альбомів. Захоплива книга!

Джерело: [Друг читача](#)